

рѣ азъ ще си отида е, на, и Шерю ще дойде . .
 . . . а мене ми е жално за Васъ. Вие много хубаво учите
 и не биете а солдата на ме биеше Съ бо-
 гомъ е, на, зимъсь пакъ ще дойда и по
 рано ще дойда азъ . . . искамъ всичко да изуча . . . да
 се науча като Васъ, а послѣ и други да учя
 е, на, съ богомъ. Госпожице учителко“

„Ученикъ Стойчо.“

Въ това врѣме Стойчо сладко си сиѣше у тѣхъ. При него
 лѣжеше Шерю. Той бѣше допиралъ главата си до гърдитѣ не
 своя другаръ и сиѣше. Двамата приятели въ сѣня си тѣжко
 въздишахъ.

V.

Селянитѣ бѣхъ по полето. Селото е пусто. Задъ църквата
 бавно се издигаше бѣло облаче. То порасте, продължи се и отъ
 бѣло стана червеникаво. То се распрострѣ и покри цѣлото село.

Това сж облаци!

Не, това е димъ!

Какъвъ димъ, облаче е!

Така си хортувахъ селянитѣ по полето, като гледахъ тъм-
 нитѣ облаци надъ тѣхното село.

Изведнѣжъ отъ селото се зачухъ гласовѣтъ камбаната.
Бумъ бумъ бумъ се раз-
 несе по полето и долинитѣ. Всички оставихъ работата си и
 се стекохъ въ селото си. а надъ сламенитѣ покриви въ това
 врѣме бучеше *огненно море*. Червенитѣ пламаци съ трѣсъкъ се
 издигахъ въ синето небе. Зачухъ се женски плачове
 дѣтински викове На едно мѣсто се обади конь съ ди-
 во цвиление отъ татѣкъ черно биволче бѣгаше по нѣ-
 тя Отъ запалената плѣвня искочи старъ дѣдо съ малко
 дѣте въ рѣцѣтъ си. Пламъкътъ растеше отъ часъ на часъ.
 Скоро половината село бѣше обхванато отъ огъня
 Изгорѣ и училището